

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Київ

«23» листопада 2023 року

Старший слідчий в ОВС 4 відділу 1 управління досудового розслідування Головного слідчого управління Служби безпеки України підполковник юстиції Рудик Кирило Миколайович, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22023000000000289 від 27.03.2023, встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно до ст. ст. 36, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

Орлова Олексія Ігоровича, 25.02.1985 р.н., громадянина України, уродженця м. Красний Луч Луганської області, який зареєстрованого за адресою: Луганська область, м. Хрустальний (колишня назва м. Красний Луч), вул. Антрацитівське шосе, буд. 31, кв.1, відповідно до п. 6 ч. 1 ст. 480 КПК України не є особою, щодо якої здійснюється особливий порядок кримінального провадження,

про те, що він обґрунтовано підозрюється у вчиненні умисних дій, спрямованих на допомогу державі-агресору (пособництві), збройним формуванням, скоєних громадянином України, з метою завдання шкоди Україні шляхом добровільного збору та передачі матеріальних ресурсів представникам держави-агресора та її збройним формуванням, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Орлов О.І.:

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на російська федерація) та ще 49 країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить

Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є російська федерація (далі – російська федерація або РФ), передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і

недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заклучним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та російська федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та федеральним законом російської федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2-3 зазначеного Договору російська федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальноновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський

державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований російською федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької, Луганської, Херсонської та Запорізької областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії російської федерації на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці України. Її результатом стала анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення російською федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів збройних сил (далі – ЗС) російської федерації на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав.

Постановою ради федерації федеральних зборів російської федерації «Про використання збройних сил російської федерації на території України» від

01 березня 2014 року № 48-СФ за результатами звернення президента російської федерації, виходячи з інтересів безпеки життя громадян російської федерації, особового складу військового контингенту зс російської федерації, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду президенту Російської Федерації на використання зс рф на території України.

06 березня 2014 року Верховною Радою АР Крим прийнята Постанова «Про проведення загальнокримського референдуму». Указом Президента України від № 261/2014 від 07 березня 2014 року дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 2-рп/2014 від 14 березня 2014 року визнана неконституційною.

11 березня 2014 року Постановою Верховної Ради АР Крим прийнята «декларація», якою проголошено АР Крим «суверенною державою» «республікою крим». Указом Президента України від 14 березня 2014 року № 296/2014 дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 3-рп/2014 від 20 березня 2014 року визнана неконституційною.

Постановою Верховної Ради України від 15 березня 2014 року № 891-VII Верховна Рада АР Крим була розпущена.

17 березня 2014 року представники розпущеної «верховної ради ар крим» прийняли постанову №1745-6/14 «про незалежність криму», за якою створено нелегітимне державне утворення «республіка крим», а також постанову № 1748-6/14 «про правонаступництво республіки крим», за якою вищим органом влади «республіки крим» є «державна рада республіки крим».

18 березня 2014 року «державна рада республіки крим» підписала «договір» між російською федерацією та «республікою крим» про прийняття до російської федерації «республіки крим» та утворення у складі російської федерації нових суб'єктів, який вже 19 березня рішенням конституційного суду російської федерації визнаний таким, що відповідає конституції російської федерації, 20 березня 2014 року його ратифікувала більшістю голосів держдума російської федерації, а 21 березня 2014 року рада федерації федеральних зборів російської федерації, відтак цей «договір» набрав чинності 21 березня 2014 року.

21 березня 2014 року прийнятий закон російської федерації №6-ФКЗ (т. 4 а. 175-214), яким прийнято до російської федерації «республіку крим» та утворені в складі російської федерації нові суб'єкти. «республіка крим» вважається прийнятою до російської федерації з дати підписання «договору» (ст. 1 закону рф № 6-ФКЗ).

11 квітня 2014 року «державна рада республіки крим» прийняла «конституцію республіки крим» як суб'єкта російської федерації.

На далі, продовжуючи підривну діяльність проти України, російської федерації утворила на окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади російської федерації, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади російської федерації та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на

тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів зс російської федерації на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також всупереч міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку російської федерації.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262, «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії російської федерації, стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року постанови № 337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України», «Про відсіч збройній агресії російської федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку російської федерації на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190, «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку російської федерації внаслідок військової агресії частини території України АР Крим – підтверджено невизнання її анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України, російської федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року російською федерацією визнано «донецьку народну республіку» та «луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року президент російської федерації, реалізуючи злочинний план, направив до ради федерації звернення про використання ЗС російської федерації за межами російської федерації, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині президент російської федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому збройними силами російської федерації, які діяли за наказом керівництва російської федерації і зс російської федерації, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань, російською федерацією здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» №7300 продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 годин 30 хвилин 25 квітня 2022 року строком на 30 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» №2263-IX продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 годин 30 хвилин 25 травня 2022 року строком на 90 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» №7664 продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 годин 30 хвилин 23 серпня 2022 року строком на 90 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» №2738-IX продовжено строк дії воєнного часу в Україні з 05 години 30 хвилин 21 листопада 2022 року строком на 90 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» 2915-IX продовжено строк дії воєнного часу в Україні з 05 години 30 хвилин 19 лютого 2023 року строком на 90 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» № 3057-IX продовжено строк дії воєнного часу в Україні з 05 години 30 хвилин 20 травня 2023 року строком на 90 діб.

24.02.2022 Постановою Правління НБУ №18 «Про роботу банківської системи в період запровадження воєнного стану» зупинено здійснення обслуговуючими банками видаткових операцій за рахунками резидентів російської федерації/республіки білорусь, за рахунками юридичних осіб (крім банків), кінцевими бенефіціарними власниками яких є резиденти російської федерації/республіки білорусь.

03.03.2022 постановою КМУ №187 «Про забезпечення захисту національних інтересів за майбутніми позовами держави Україна у зв'язку з військовою агресією російської федерації» встановлено мораторій (заборону) на виконання, у тому числі в примусовому порядку, грошових та інших зобов'язань, кредиторами (стягувачами) за якими є російська федерація та кола визначених осіб (пов'язаних з рф).

09.04.2022 Постановою КМУ №426 «Про застосування заборони ввезення товарів з російської федерації» заборонено ввезення на митну територію України в митному режимі імпорту товарів з російської федерації.

27.09.2022 Постановою КМУ №1076 «Про заборону вивезення товарів з України на митну територію російської федерації» заборонено вивезення за межі митної території України товарів за зовнішньоекономічними договорами (контрактами), торговельною країною та/або країною призначення яких є російська федерація.

За викладених вище обставин, Орлов О.І., не раніше 24.02.2022, маючи прямий умисел, усвідомлюючи протиправність своїх дій та їх наслідки, з мотивів непогодження з політикою представників української державної влади, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у т.ч. щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів російської федерації, які передбачають перебування України у сфері її впливу, будучи обізнаним про факт ведення вказаною державою агресивної війни проти України та проведення у зв'язку з цим з боку російської федерації підривної діяльності проти України, з

метою завдати шкоди Україні, діючи умисно, не зважаючи на встановлену Законом України №2198-IX від 14.04.2022 кримінальну відповідальність за свої дії, про яку йому було відомо, свідомо став на шлях вчинення особливо тяжкого злочину проти основ національної безпеки України – допомоги (пособництва) державі-агресору та збройним формуванням з метою завдання шкоди Україні шляхом добровільного збору та передачі матеріальних ресурсів представникам держави-агресора та її збройним формуванням.

Досудовим розслідуванням встановлено, що Орловим О.І. в інтересах країни-агресора здійснюється ведення благодійної, некомерційної господарської діяльності на території Російської Федерації, яка полягає у зборі та передачі матеріальних ресурсів представникам держави-агресора та її збройним формуванням, а саме у наданні гуманітарної допомоги окремим військовим підрозділам збройних сил Російської Федерації, а також військовим формуванням терористичних організацій так званих «ЛНР» та ДНР, які приймають участь у збройному протистоянні Збройним Силам України.

З метою здійснення незаконної діяльності, громадянин України Орлов О. І., заснував благодійний фонд «БЛАГОТВОРИТЕЛЬНЫЙ ФОНД «ИДЕЯ», який 12.07.2022 створений та зареєстрований за законодавством Російської Федерації (рос. ОГРН: 1225000072472, зареєстрований за адресою: 141112, Московська область, м. Щолково, вул. 8 березня, буд. 11, кв. 56), та який здійснює благодійну діяльність.

Починаючи з 03.10.2022 по теперішній час, «БЛАГОТВОРИТЕЛЬНЫЙ ФОНД «ИДЕЯ», який діє під керівництвом свого президента та засновника Орлова О.І., проводить діяльність, яка полягає у зборі пожертв у вигляді грошових коштів та матеріальних ресурсів від громадян Російської Федерації та мешканців тимчасово окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Зібрані від пожертв грошові кошти благодійний фонд під керівництвом Орлова О.І. використовує для закупівлі продуктів харчування, засобів гігієни та індивідуальних військових аптечок, які в подальшому передаються військовослужбовцям різних видів військ та окремим підрозділам збройних сил Російської Федерації, а також військових формувань терористичних організацій так званих «ДНР» та «ЛНР», які безпосередньо приймають участь у бойових діях.

Разом з тим, благодійний фонд здійснює передачу зазначеним військовим підрозділам автотранспортних засобів та оптико-електронних засобів спостереження, які були надані окремими юридичними та фізичними особами у вигляді гуманітарної допомоги для їх подальшого використання у бойових діях.

Будучи президентом благодійного фонду, Орлов О.І. у невстановлений досудовим розслідування час, але пізніше 12.07.2022, маючи прямий умисел, усвідомлюючи протиправність своїх дій та їх наслідки, з мотивів непогодження з політикою представників української державної влади, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у т.ч. щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів російської федерації, діючи умисно та маючи на меті завдання шкоди Україні особисто приймає участь у зборі та передачі частини гуманітарної допомоги військовослужбовцям країни – агресора та представникам військових формувань терористичних організації так званих

«ЛНР» та «ДНР». За результатами своєї протиправної, умисної діяльності Орлов О.І. створює відповідні фото,-відео звіти , а також підсумовує інформацію про зібрані та використанні фондом грошові кошти у якості пожертв після чого створює та викладає публікації на офіційній сторінці фонду у соціально-орієнтованій мережі «ВКОНТАКТЕ» за посиланням <https://vk.com/bfideya>.

Згідно з наявною на офіційній сторінці фонду інформації серед іншого встановлено, що 27.10.2022 фонд звітував про передачу 92 аптечок військовослужбовцям терористичних організацій так званих «ЛНР» та «ДНР», а також заявив про закупівлю комплектуючих для наступних партій аптечок за кошти учасників ради фонду.

27.12.2022 фонд звітував про передачу аптечок військовослужбовцям підрозділу «ГБР» терористичної організації так званої «ДНР», про що останніми було створено відповідний відео – звіт.

14.01.2023 фонд звітував про передачу аптечок військовослужбовцям 11-го полку збройних сил Російської Федерації про що останніми було створено відповідний відео – звіт.

Наступного дня, а саме 15.01.2023 фонд звітував про передачу аптечок військовослужбовцям 7-ї бригади терористичної організації так званої «ДНР», про що останніми було створено відповідний відео – звіт.

09.02.2023 фонд звітував про передачу аптечок військовослужбовцям «артилеристам», про що останніми було створено відповідний відео – звіт.

14.02.2023 фонд звітував про передачу аптечок військовослужбовцям підрозділу «ГБР» терористичної організації так званої «ДНР», про що останніми було створено відповідний відео – звіт.

В той же день, фонд звітував про передачу гуманітарної допомоги військовослужбовцям 101-го полку збройних сил Російської Федерації, про що останніми було створено відповідний відео – звіт.

21.02.2023 фонд звітував про передачу аптечок військовослужбовцям 7-ї бригада 2-го АК збройних сил Російської Федерації, про що останніми було створено відповідний відео – звіт.

21.02.2023 фонд виклав публікацію про намір передати оптико-електронний пристрій на «передову» від московських друзів.

29.03.2023 2023 фонд звітував про передачу аптечок військовослужбовцям 3-ї ОСБ 1-го АК збройних сил Російської Федерації, про що останніми було створено відповідний відео – звіт.

11.05.2023 2023 фонд звітував про передачу гуманітарної допомоги військовослужбовцям різних підрозділів окупаційних військ та Лисичанському військовому госпіталю, про що Орловим О.І. було створено відповідний фото,-відео – звіт.

06 та 07.06.2023 2023 фонд звітував про передачу гуманітарної допомоги військовослужбовцям різних підрозділів окупаційних військ, про що Орловим О.І. було створено відповідний фото, відео – звіт.

07.06.2023 фонд звітував про передачу автотранспортного засобу отриманого від адміністрації Забайкальського краю військовослужбовцям – спецпризначенням 29-ї армії, про що Орловим О.І. було створено відповідний фото– звіт.

Таким чином, громадянин України Орлов Олексій Ігорович, 25 лютого 1985 року народження обґрунтовано підозрюється у вчиненні умисних дій, спрямованих на допомогу державі-агресору (пособництві), збройним формуванням, скоєних громадянином України, з метою завдання шкоди Україні шляхом добровільного збору та передачі матеріальних ресурсів представникам держави-агресора та її збройним формуванням, тобто у скоєнні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України.

Старший слідчий в ОВС 4 відділу
1 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
підполковник юстиції

Кирило РУДИК

«П О Г О Д Ж Е Н О»

Старший прокурор групи прокурорів
у кримінальному провадженні –
прокурор першого відділу управління організації
і процесуального керівництва досудовим
розслідуванням та підтримання публічного
обвинувачення у кримінальних провадженнях
органів безпеки Департаменту нагляду
за додержанням законів органами
безпеки Офісу Генерального прокурора

Роман ТОМЧАЙ

«__» листопада 2023 року

Відповідно до ст. 42 Кримінального процесуального кодексу України підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним кодексом України, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним кодексом України та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 Кримінального процесуального кодексу України;

- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог Кримінального процесуального кодексу України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 Кримінального процесуального кодексу України, та вимагати відкриття матеріалів, згідно зі статтею 290 Кримінального процесуального кодексу України;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому Кримінальним процесуальним кодексом України;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятку про процесуальні права та обов'язки вручено, права підозрюваного оголошено та роз'яснені.

Письмове повідомлення про підозру від «__» _____ року отримав о «__» год «__» хв «__» _____ 2023 року

Підозрюваний: _____ / _____

Захисник: _____ / _____

Повідомлення про підозру здійснив,
письмове повідомлення про підозру вручив,
права підозрюваному повідомив та роз'яснив, а також
пам'ятку про процесуальні права підозрюваного вручив:

**Старший слідчий в ОВС 4 відділу
1 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
підполковник юстиції**

Кирило РУДИК